

MARIAN HESPER-SINT

- het een Amsterdamse geschiedenis met veel Groot-Mokums dialect. Aardig is de beschrijving van de vermaarde poppenkast op de Dam. Het berijmde verhaal is met geestige pentekeningen versierd.
- 1626 Een spannend boek over emigrantenkinderen is *Jan en Janneke in Canada*, door *K. Norel*. Het geeft een goed idee van leefwijze, gevaren en vreugden in dit onmetelijke land. Bovendien wordt het gedragen door een diep-christelijke geest. Een boek dat eigenlijk iedereen die aan emigreren denkt, zijn kinderen eens moet laten lezen en dat alle kinderen zeer kan boeien, want Norel is een uitstekend verteller.
- 1627 *Meester Vrijbuitter* (door *Max van Amstel*) weet het vertrouwen te winnen van zijn klas (7e leerjaar) en veroorzaakt door zijn eigenaardig gedrag, dat heel het dorp wordt wakker geschud. Dwaze invallen en grappen vindt men hier naast ernstige opmerkingen. Dit interessante boek over een „knal“-meester durft liefde aan te kweken voor natuur en avontuur. Een echt jongensboek waar wat in zit, alleen geen godsdienstige kleur.
- 1628 Verder dan een vrij vlot ontspanningsverhaal brengt *Kees op het speurderspad*, door *Th. S. Benus*, het niet. De doodgewone H.B.S.-er Kees helpt een roversbende oprollen, nadat 2 vrienden spoorloos verdwenen zijn. Het verhaal maakt nogal eens een sprong en munt niet uit door verzorgde stijl.
- 1629 Het volgende boek is *De schat bij de eik*, door *Annie Le Comte*. Het is een niet onaardig verhaal over de vaderloos geworden kinderen Marre en Peter, die een kameraad vinden in de uit Indonesië gekomen Daan. Als moeder ziek geworden is, vindt zij rust op het buiten van Daans vader. Het drietal vindt bij een oude eik een schat, waardoor een oude diefstal opgehelderd wordt. Op de stijl valt wel een en ander aan te merken.
- 1630 *Drie jongens en een oud kasteel*, door *P. H. Fruithof*, is het pretentieloos en aardig geschreven verhaal van de avonturen die Rob van Meerten, een Amsterdamse jongen beleefde tijdens een logeerpartij. Rob had een der beide zonen van

W E hebben voor onze reeks interviews gelukkig weer eens een schrijfster en ditmaal nu eens geen uit het onderwijs afkomstige!

Mevr. Marian Hesper-Sint is geboren in Amsterdam, 16 Maart 1904. Zij heeft zelf nu een volwassen zoon en een volwassen dochter.

Het is wonderlijk zoals sommige auteurs tot schrijverschap ontwakken: „Vóór mijn dertigste jaar ben ik mij niet bewust geweest te kunnen schrijven, al maakte ik als kind al versjes, toneelstukjes, e.d. en vertelde ik aan anderen mijn zelfbedachte verhalen. Niemand heeft daar iets bijzonders in gezien en dat is wel goed ook. Toen ik allang getrouwd en moeder was, maakte een vriendin-declamatrice, die wel eens versjes van mij onder ogen kreeg, mij in dit opzicht eigenlijk „wakker“. Zij raadde mij aan eens wat aan de grote dagbladen te zenden, die toen nog elke dag een grote kinderkrant hadden. Het was een hele stap, maar tot mijn verbazing werd het eerste versje meteen de volgende dag geplaatst en dit was het begin van een geregelde medewerking aan verschillende bladen. Zo werd ik mij bewust een gave te hebben ontvangen waarvoor ik elke dag dankbaar ben. Maar meer en meer kwam ik tot het inzicht dat het niet voldoende is de invallen zonder meer op te schrijven. Schrijven vraagt studie

... ieder kind een kleine schat
aan uitgezochte boeken ...

van taal en stijl, van klassieke kinderliteratuur. Men moet zijn inzicht blijvend verdiepen en verruimen, ook in paedagogisch en psychologisch opzicht. Veel te weinig wordt er aan gedacht, dat alles wat het kind leest en ervaart iets *doet* in zijn zieleleven en daarmee is dan meteen uw vraag beantwoord inzake de wat u noemt 'samengeflanste' boeken, die nog altijd uitkomen. Men moet alleen dan schrijven wanneer men werkelijk geïnspireerd is en ook dan nog is scherpe zelfcritiek nodig. Dat behoeft geen zwaarwichtigheid te beteken, foei nee, ik vertel zelf zo graag grapjes en verhalen om te lachen."

Mevr. Hesper is overigens niet zo pessimistisch. Zij vindt dat er de laatste tijd verrassend veel goede jeugdboeken uitkomen en dat de positie van het goede jeugdboek beter wordt naarmate uit-

boswachter Dijkstra van een verdrinkingsdood gered en was door de dankbare vader voor een vacantie op de Veluwe uitgenodigd. Dat er dan een inbraak plaats vindt en mede dank zij Rob „opsporing en voorgeleiding” volgt, behoort tot de bekende recepten.

Het buitengewoon merkwaardige boek *De wonderbaarlijke reizen en avonturen van kleine Dot*, door Tamara Ramsay, doet in opzet sterk denken aan Cor Bruyn's Egge Jan Korse. De kleine Dot wordt door „wonderkruid” onzichtbaar, verstaat de dieren, reist heel de culturele en folkloristische „geschiedenis” van haar gebied af. De opzet van dit alles is veel sterker en logischer behouden dan bij Bruyn het geval is. Dit sfeervolle, goed vertelde en prachtig geïllustreerde verhaal speelt in het land tussen Elbe, Havel en Spree, het oude raakgebied van Germanen en Slaven. Een boek dat bijzondere aandacht verdient.

Kees Kroon uit het gelijknamige boek van *Jeanne Marie* is het enige kind van een arme weduwe, die vaak ziek is; het is een voorbeeldige jongen, zowel op school als thuis, waar hij zijn moeder dikwijls met het huishoudelijk werk moet helpen. Altijd is hij bang, dat zijn kameraden hem met dit „meisjeswerk” bezig zullen zien en als dit toch eens gebeurd is, ontstaat er een flinke vechtpartij. Zijn vrome moeder helpt hem altijd door dergelijke gebeurtenissen heen en zo bereikt Kees het einde van zijn schooljaren. Een wel wat „braaf” boek. No 34 van de A.T.-reeks, *De tinneghieters*, door *Jac. van der Klei*, is een prettige vertelling over een Amsterdamse jongen in de Gouden Eeuw, leerling bij een meester tinnegieter. De jonge lezer kan hier veel wetenswaardigs opsteken over tin en het tinnegietersvak.

Aan *Betty van der Plaats* hebben we de creatie te danken van Anne-Marie. Het derde aan haar gewijde boek heet *Anne-Marie in de branding*. Anne-Marie is haar tekenidealen trouw gebleven. Met veel moeite doet ze ook haar best op school en thuis. Dan komt Wiesje, een verwend, rijk kennisje, bij hen op kamers.

1631

1632

1633

1634

Dat brengt strubbelingen en gearrewar met zich mee. Als ze tenslotte begrepen heeft, dat moeder, ook al hertrouwt ze, vader niet vergeet, wordt de toekomst voor het gezin vrolijk en blij. Een enkele opmerking: Marjan, het zusje, leest wel wat „boven haar leeftijd“ (p. 86).

1635 In de Bob Evers-Serie van *Willy van der*
1636 *Heide* zijn weer 2 delen uitgekomen: *Een*
speurtocht door Noord-Afrika en *Een*
dollarjacht in een D-trein. Alles is in

deze boeken weer ingesteld op spanning en men moet hier dan ook geen enkele verdere waarde zoeken dan amusement. Een teveel van deze „mepstof“ lijkt ons ongezond. Wel lijdt het geen twijfel, dat deze sensatie er bij de jongens ingaat als kok.

1637 Dl. VII van de Kroon-serie heet *Vlugge*
Eekhoorn wordt opperhoofd, door *W. J.*
Verbeeten. Het is een „oertijd-boek“ enig
inzicht gevend in het stenen tijdperk.
Vlugge Eekhoorn, zoon van het opper-
hoofd, wordt valselijk uit de stam ge-
stoten, beleeft hachelijke avonturen, komt
als volwassene terug, ontdekt dan een
samenzwering en volgt zijn vader als op-
perhoofd op. Een vlot geschreven en wel
spannend verhaal.

1638 *Wm. N. Vandersluys* laat in *De club van*
Draadje knapt het op! werken met ont-
vangers, zenders, peilontvangers, radio-
vossenjacht, enz. Het technische deel is
niet onhandig in elkaar gezet en het
verhaal is wel aardig. Een jeugdboek
schijnt identiek te moeten zijn met avon-
turen. Voor radio-enthousiasten.

1639 Op spanning geschreven zijn ook de boe-
ken van *Captain W. E. Johns: Biggles*
1640 *geheim agent en Biggles in Egypte*. De
boeken zijn lang niet gek geschreven en
zeker boeiend, zelfs voor ouderen. Jong-
gens moeten zo'n boek dus verslinden.
Het gevaar van dit soort lectuur ligt in
de serie, die altijd drijft tot verlangen
naar het vervolg. Spannend zijn deze
verhalen in elk geval. Ook aanbevelens-
waardig? Men moet ze zeker niet aan de
lopende band lezen.

1641 De populaire dagbladen-strip *Eric de*
1642 *Noorman*, door *Hans Kresse*, is al aan de
1643 delen 16, 17 en 18. Zwaar romantisch en

gevers en publiek critischer worden en
de boekhandelaren hun opvoedende taak
gaan zien. „Bladen als de *Idil-Gids*, ten-
toonstellingen e.d. doen hierin uitstekend
werk.”

Het oeuvre van mevr. Hesper is niet zo
omvangrijk, maar een stuk of 12 boeken.
Ze laat dan onmiddellijk volgen: „Ik
deed en doe nog allerlei ander werk, b.v.
op het gebied van de handenarbeid. Er
komen bij Selecta een serie mappen van
mij, in samenwerking met anderen, uit.
Ik mag u misschien ook nog wijzen op
Dat maken wij zelf!, werken met aller-
hand waardeloos materiaal, van pudding-
doosje tot Vim-bus. Ik ben van mening
dat de kinderen moeten leren zelf ca-
deautjes te knutselen, beter dan maar
klakkeloos te kopen voor het geld dat
vader of moeder geeft. — Verder ben
ik koördirigente en sinds enkele jaren
heb ik een lang-gekoesterd ideaal mogen
vervullen: de redactie van een jeugdblad.
Ik verzorgde ook enkele jaren de weke-
lijkse jeugdrubriek van een groot dag-
blad. Heerlijk werk was dat, maar na
ziekte heb ik dit neergelegd, ook al om-
dat men dit niet te lang moet doen,
want dan gaat het maakwerk worden
en dat vrees ik.”

Welk boek haar liefste boek is, kan mevr.
Hesper ons niet zeggen. Ze heeft ze alle-
maal zo graag geschreven, vanaf het her-
drukte maar nu lang uitverkochte *Mond-
je dicht, ik vertel je wat* tot het laatste
Nog eventjes, Klaas Vaak. „Aan dit laat-
ste heb ik met veel vreugde verleden jaar
gewerkt vooral omdat men mij al zo vaak
gezegd had, dat er voor 3-7 jaar zo
weinig vertelstof is. Wel zijn bepaalde

Vervolg „Mogen wij u voorstellen”

verhalen mij lief, zoals „Het toverkruike-je” en „Koojsje en haar wonderketeltje”, misschien omdat ik het zelf indertijd voor de microfoon bracht.” Ook het grote sprookjesboek *Er was eens* ligt haar na aan het hart, omdat zij zelf dol is op sprookjes.

En mevrouw, heeft u ook nog speciale wensen? „Ja: ieder kind een kleine schat aan uitgezochte boeken. Het is ook zo jammer, dat lang niet in alle gezinnen wordt voorgelezen. Elke avond zo'n 10 of 15 minuten vertellen maakt de kinderen rustig en dit blijft hen bij, dat weet ik uit eigen jeugd; mijn vader kon zo boeiend vertellen! Men moest ook vooral de oude sprookjes vertellen, er zit zoveel wijsheid in. Het is heel erg jammer, dat Walt Disney verschillende van de mooiste sprookjes zo verminkte.”

We zijn ook zo onbescheiden naar haar plannen te vragen en we krijgen dan ten antwoord: „Geen directe, al loopt men altijd wel met van alles in het hoofd. Ik hoop dat het mij gegeven mag zijn af en toe nog eens een boek te schrijven. Men spreekt wel van een 'geesteskind' en inderdaad, het uitkomen van een nieuw boek heeft iets van de vreugde van een geboorte.”

We schrijven dit eind Februari. Op 7 Maart zal mevr. Hesper op de Boekenmarkt staan. Wat zou het aardig geweest zijn, onze lezers iets te hebben kunnen vertellen van haar ervaringen daar!

L. v. d. H.

eigenlijk „keukenmeiden”-lectuur. Toch is er iets in, dat aantrekt. De tekeningen zijn voortreffelijk.

Van de *Avonturen van Suske en Wiske*, door de Vlaming *Willy Vandersteen*, zijn er al 14 albums. Aanbevelen is onmogelijk (de taal en het algemeen pædagogisch bezwaar dat overvoeren met deze stof geestelijk doodt en verdooft); ze staan echter op een ander niveau dan veel stripverhalen die alleen op spanning werken en de humor vergeten. In die zin kunnen ze soms goed te pas komen, vooral in kringen waar het lezen heeft afgedaan en men weer opnieuw schijnt te moeten beginnen. De fantasie van Vandersteen is onbegrensd, zijn tekeningen zijn frappant. Sommige zinspelingen zullen alleen volwassenen „door” hebben. Boekenweek 1953 heeft ons de vrucht opgeleverd: een voor de oudere jeugd uitgegeven bloemlezing *De Muze en de seizoenen*. Mevr. Clara Eggink verdient een oprecht compliment voor de wijze waarop zij zich gekwetend heeft van haar taak.

1644
t/m
1657

1658

Jenny Dalenoord illustreerde voortreffelijk „De Muze en de seizoenen”.

De bundel brengt 52 gedichten, 13 over elk seizoen. De moderne poëzie is zeer rijk en zeer goed vertegenwoordigd. Sommige verzen mag men bepaald een vondst noemen. In de literair-historische gegevens staan enkele onjuistheden. Het boekje is kwistig en speelt geïllustreerd door Jenny Dalenoord.